

[Ingolf Knudsen]

vi dog i mange situationer også inden for socialpædagogisk arbejde er villige til at give længere snor, længere tøj i forhold, hvor man gerne vil hjælpe på rette vej, men udgangspunktet må være, at loven gælder såvel for Christiania som for alle andre steder.

Når det er sagt, skal jeg også sige, at kristeligt folkeparti selvfølgelig gennem sin forespørgselsdebat peger på et alvorligt spørgsmål, som for mange mennesker også er et alvorligt personligt problem. Men alligevel føler jeg, at det, vi oplever her i dag, har en form for proportionsforvrængning. For det første har vi gennem årene behandlet Christiania mange gange, og man kan spørge, om ikke resultatet af, at man så ofte vender tilbage til det samme problem, bliver det modsatte af det, man egentlig ønskede. Hvem er det, der har gjort Jens Jørgen Thorsen verdensberømt? Hvem er det, der har sørget for, at Bent Haller er blevet millionær? Og hvem er det, der nu er skyld i, at Christiania er ved at blive en myte? Det er som oftest modstanderne af de mennesker eller det eksperiment, man har sat i gang. Derfor føler jeg, at vi er derhenne, hvor man kan sige, at vi er ved at proportionsforvrænge problemerne, så ofte som dette folketing skal vende tilbage til disse debatter, alt imedens det danske samfund har ganske alvorlige problemer hængende over hovedet, som vi alt for ofte ikke bruger nogen tid på at få debatteret ordentlig igenem.

Allerede i foråret 1974 pegede hr. Melchior fra centrum-demokraterne i en lignende debat på problemerne og nævnedes i den forbindelse 7-8 helt præcise adresser i København på bygninger, hvor der var brandfare, og hvor brandsikringsbestemmelserne ikke blev opfyldt. Han gjorde det for at sætte det i relation til debatten om Christiania, hvor man på samme vis kan pege på bygninger osv., som ikke opfylder disse bestemmelser, og nævnedes, at dette var 7-8 adresser ud af hundreder, man kunne pege på i København. Men hvad var reaktionen? Ingen. Siden har vi oplevet branden i Hafnia og branden i Stengade, men der har ingen debat eller ingen reaktion været på disse oplevelser, og det har ikke ført til nogen forespørgselsdebat i dette folketing, om lovene på disse områder er blevet overholdt eller ej.

Derfor må jeg vende tilbage til dette, at vi føler, vi for ofte i dette folketing skal debat-

tere Christiania, og at det nu må være på tide at få understreget, at loven selvfølgelig gælder dér som alle andre steder, men at folketinget har dybt alvorligere problemer at tage sig af.

Hvad angår det stillede forslag om motive-ret dagsordenen, skal jeg sige, at vi nok er noget forundrede over, at det bliver stillet, og vi har på fornemmelsen, at dagsordensforslagene også her skal bruges som et forsøg på at komme i medierne, ligesom vi føler, at det, der siges i dette dagsordensforslag, er almindeligheder, som man måske bør stemme for, hvis det kommer til afstemning. Men jeg kan dog ikke undlade at spørge repræsentanterne for fremskridtspartiet, hvorfor de stiller dette dagsordensforslag, når de allerede under finanslovdebatten havde mulighed for at stemme for yderligere bevillinger til politiet f. eks., al den stund man ved, at politiet ikke magter opgaven på tilstrækkelig grundig vis at føre tilsyn og kontrol også med det, der sker i Christiania. Dengang kunne man have taget konsekvensen og have stemt for yderligere bevillinger til det danske politi og dermed have været med til måske at få hold på noget af den kriminalitet, der foregår i samfundet.

Tove Jørgensen (DKP):

Erfaringerne med hensyn til kriminalitet viser, at der findes en risikogruppe, som består af unge mænd, der er ufaglærte, har en kortvarig skoleuddannelse, en lav indkomst, stor arbejdsløshedsrisiko, og som fortrinsvis er koncentreret i de store byer. De er desuden kendetegnet ved ressourcemangel, dvs. de har meget svært ved at skaffe sig almindelige goder, og de har vanskeligheder ved at blive normaliseret i det almindelige samfund: hvis de har en kriminel tilknytning, bliver de oftest stemplet og bliver på den måde lukket ude. Erfaringerne viser endvidere, at den professionelle behandling af de kriminelle snarere øger end mindsker risikogruppens kriminalitet.

I Christiania har der i det hele taget været en særlig koncentration af dem, man har kaldt risikogruppen. Til stadighed har der været et antal på mindst 100 af denne risikogruppe, der specielt er unge mænd, og de har været kendetegnet ved at have været indblan-